

КЪРВАВАТА ДЪРЖАВНА БЕЗОПАСНОСТ

**ЮРИЙ
МУХИН**

Прозорец
2022

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	7
-----------------	---

Първа глава

ГЛАВНИТЕ АФЕРИСТИ НА ДЪРЖАВАТА

Наградата за победата – премахване на победителя.....	12
Сдружение на престъпници и „борци“ с нея.....	16
Агентите – основни доставчици на информация.....	22
Специалните служби и революционерите.....	24
Специалната служба в служба на враг на държавата	26
Специалната служба и нейните агенти – кой кого?	31
Закономерност на паразитизма на специалните служби.....	39
Специалните служби като рай за подли и мързеливи глупаци....	41
От мухата – слон	58
Провокиране на престъпления с цел тяхното разкриване	62
Типовата схема	68
Реалните ръководители на специалните служби	79
Обезглавените страни.....	89

Втора глава

АФЕРАТА „11 СЕПТЕМВРИ“

Кой срути небостъргачите.....	97
Доказателствата.....	105
При терористичните актове от 11 септември смъртници няма .	109
С автоматика е по-просто, отколкото със смъртници	114
Всичко е по-зле, отколкото е изглеждало преди	121
ПОСЛЕСЛОВ	135

ПРЕДГОВОР

Тази книга е за афери на такова равнище, че неспособният самостоятелно да мисли не само няма да повярва, че биха могли да съществуват, но няма да пожелае и да слуша за това, уверен изцяло, че подобно нещо не може да има, защото просто не може да го има. Такъв човек е сигурен, че ако такива афери наистина е имало, за тях са щели да говорят всички, като има предвид на първо място средствата за масово осведомяване. След като те са мълчали, значи не е имало нищо подобно! И с това нещата приключват.

Да, но този човек не знае, че работещите в средствата за масово осведомяване в целия свят дотолкова са раздули имиджа си на „умни хора“, че в тях умни не са останали, че днешните средства за масово осведомяване, общо взето, са представени от най-глупавата част от обществото, която не е в състояние и да поумнее поради неизмеримите си амбиции. Не е необходимо дори да им се плаща, за да тиражират глупости. Ако в света е станало нещо по-сложно от секс на кинозвезди, поради ниската си култура и глупост средствата за масово осведомяване без чужда помощ не са в състояние да запознаят с истината своите читатели, зрители или слушатели. В такива случаи те тъпо ще повтарят това, което им кажат авторитетите, тоест това, в което и без това се вярва, автоматично ще убеждават, че колективната глупост на тълпата е самата истина.

Налага ми се да започна отдалече повествованието си за няколкото най-нагли афери на нашето време – от показването и подробното представяне на главните аферисти в нашето общество: на държавния апарат във всички страни и на специалните служби като част от него. В началото следва да представя интересите на чиновниците на отделните организации, които са идентични във всяка държава, независимо от устройството и формата на власт в нея. Ко-

гато говоря за организаторите на аферите, не трябва да се разбира, че става дума за парламентаристи, президенти, правителствени глави и министри. Имам предвид висшето и средното държавно чиновничество, които по закон би следвало да са на подчинение на министрите, правителствените глави и парламентите, но реално действат самостоятелно, без знанието на тези официални ръководители, а често и въпреки тяхната воля.

В средствата за масово осведомяване и сред любителите има твърде много конспиролози – хора, които търсят ръководещи света и организиращи разни коварства тайни организации, като се започне от космическия разум и прищълците и се стигне до юдомасонството и „Ал Кайда“ начело с легендарния като Чапаев Бин Ладен. Ако наистина обаче има някой, който да претендира, че ръководи света, за света това би било огромно щастие, защото в такъв случай поне някой би се замислял за последиците от сътвораваното. На практика всичко е безнадеждно ясно и тъпо: на преден план са фигурантите и тяхната подлост, мотивът им за действие – тъпата алчност, е ясен, както е ясно и това, че живеят само за деня, че решават лични задачи и не ръководят нито света, нито своите страни, че не мислят за никакво бъдеще. Но за това ще стане въпрос по-нататък в книгата.

Подбрах тези престъпни афери като най-нагли, защото са провеждани и се провеждат пред очите на тълпи глупави интеллигентстващи граждани без конспирация, крайно нагло и открито. А и защото са предназначени за собствените народ и държава, тоест това са случаи, в които държавните чиновници се проявяват открито като врагове на своята държава, на своя народ.

Първа глава

**ГЛАВНИТЕ АФЕРИСТИ
НА ДЪРЖАВАТА**

През 2002 г. вестник „Дуел“ публикува разпространено в интернет изказване на Кристофър Болен – представител на американски дисиденти, във връзка с терористичния акт от 11 септември 2001 г. в САЩ.¹ Той без заобикалки сочи, че специалните служби на САЩ са престъпниците, организирали това престъпление. Мисля, че 99% от хората биха размахали възмутено ръце: „Болен се е побъркал! Как може хора с предназначение да предотвратяват подобни престъпления да ги организират?! Това е абсурд!“. Да, съгласен съм, срещу подобни изявления протестира цялото ни естество, опитът ни, всичко, което сме виждали, чели, слушали. Въпреки това нека да не бързаме и да разгледаме и обмислим какво представляват сегашните специални служби на водещите страни в света. Най-напред обаче нека да кажем няколко думи изобщо за правоохранителните органи.

---

¹ Дуэль, 2002, № 20, с. 4.

Наградата за победата – премахване на победителя

Вече съм писал, че бюрократизираните се руски съдии и прокурори напълно са престанали да служат на народа си и са се оформили като паразитиращи над населението органи. Какво е необходимо на народите от всички страни? Необходима им е липса на престъпления, но това прави ненужни съда и прокуратурата, а от друга страна, победата над престъпността изисква от служителите на съда и прокуратурата ум и трудолюбие. А колко много умни хора в наше време попадат в тези органи?

Затова днешното правораздаване, и то във всички „цивилизовани“ страни, заявява, че неговата задача не е липсата на престъпност, а някакво „правосъдие“. Ако обаче се замислим, дали на някого е нужно това „правосъдие“ освен на самите юристи? Представете си, че в страната има чудесно „правосъдие“, но поради бандити и убийци не можете да си покажете носа. Трябва ли подобно положение да се смята за голямо щастие? Точно това е обаче щастливата ситуация за съда и прокуратурата: след като обществото е залято от престъпност, за „правосъдието“ има море от дейност, море от рушвети.

Освен това под „правосъдие“ сегашните юристи разбират не когато се наказват виновни и нито един невинен не страда, а само изпълнение на процесуални, а за тях едва ли не ритуални закони и правила. Резултатът е, че престъпник се освобождава само защото полицаят не му е прочел правата, преди да бъде арестуван, както го виждаме в американските филми. Но след като съдът освобождава реален престъпник по формални причини, какво общо има в случая правосъдието?

Общите правоохранителни органи, дори и да поддържат престъпността на високо равнище, поне не я плодят явно. Това обаче не се отнася за създаваните за борба с отделни престъпления специални служби, които по време на своето съществуване извършват престъпления срещу на-

рода и държавата си. Обикновеният човек не може да повярва в това поради ограничеността на ума си. (Как може да се мисли, че ФБР и ЦРУ извършват престъпления срещу САЩ? Как може да се мисли, че ФСБ¹ извършва престъпление срещу Русия? Абсурдно е!) В това обаче не трябва да се вярва, а да се направи опит да се застане на мястото на хората от тези специални служби, в опит да се разбере къде са техните интереси.

Ако се върнем към историята, в ума ми изниква много стар случай на инициране от специална служба на престъпления, с които тя би следвало да се бори. Описал го е руският чиновник Павел Мелников в романа си „В горите“, като в специална бележка е подчертал, че този случай е истински.²

През 40-те години на XIX век Николай I създава специална служба за борба с конекрадството. На огромните простори в гористото Заволжие подобно престъпление изобщо не съществува. Селяните нямат пастири, конете и добитъкът сутрин се изпъждат в гората, а вечерта те сами се връщат вкъщи. За по-бързо откриване на конете на врата им окачват звънчета. Да, крави и овце се крадат. Селяните наричат крадците „вълци“, има и къде да се пласира краденото – месото се продава на търговци, които го насочват към волжките бурлаци. Но коне никой и никога не е крад. Щом обаче в този район пристига комисар за борба с конекрадството, тази дейност веднага се подхваща. Събитията следват толкова бързо, че сред селяните комисарите, а след това и заменилите ги чиновници получават трайното наименование „конекрадци“. Мелников разглежда този случай като анекдот, като случайно съвпадение. Трудно му е да повярва, че самата специална служба може да предизвика престъпление.

Да, би било анекдот, ако в област с ширещо се конекрадство би дошъл комисар за борба с него и то изведнъж би се прекратило. Това би било необичайно! Но това че е

¹ ФСБ – Федерална служба за сигурност. – *Бел. прев.*

² Мельников, П. (Андрей Почерский). В лесах. Кн. 1. Москва, 1989.

започнало с учредяването на службата, е съвсем естествено. Ами поставете се на мястото на този комисар. Назначен е с добра заплата, с квартирни, достатъчни за плащане на много добро жилище, с пари за отопление, за храна, за пътувания, представителни и какво ли още не. Разрешено му е да пътува с конска тройка и звънче, което означава, че не само селяните, но и търговците трябва да му правят път. Той е щастлив, но има нещо неприятно: поне веднъж в годината трябва да изпраща в Петербург отчет за работата си. И какво да пише в него: откраднати коне – нула, предотвратени щети – нула? Колко години Петербург ще му плаща при такава отчетност? Нали ако няма кражби на коне, след 2 – 3 години длъжността му ще я ликвидират, а дали някога ще го назначат на по-добра? Длъжностите са малко, а желаещите да ги получат – много... Каквото и да му струва, щом е комисар за борба с конекрадството, такава в областта му трябва да има, дори никога преди да не е съществувало.

Това не означава, че комисарят сам се е втурвал да краде коне, а и защо ли да го прави? Пък е и опасно. Вероятно той с опознавателна цел е обиколил околните губернии, посетил е в дранголниците конекрадци, очакващи присъда и камшик, и гордо се е похвалил пред тях, че в Заволжието е изкоренил конекрадството до такава степен, че селяните изобщо не си охраняват конете. Така конекрадците се събират в Заволжието, за да видят конете, които си пасат без пазачи. Щом като конекрадството започва, и комисарят има какво да напише в отчетите си, което означава, че вече може да бъде спокоен за съдбата си.

В това е пакостливостта на специализацията на борбата с определено нещо. От една страна, тя предвещава ефективност, но от друга – апаратът в тази борба побеждава и загива. Да, но това са хора, не им е радостно в средата или пък в края на кариерата да сменят професията си и да започват наново с ниска заплата. Затова не им е до победа в обявената война. За тях е важно да опазят себе си, а не обществото, щом като на него му е дошло наум да ги специализира.

От тази гледна точка полицията (милицията) се различава от специалните служби. За първите работа има, а при сегашния упадък на морала и винаги ще има. Дори и районният Анискин да изкорени престъпността в селото си, ще го наградят с медал, но няма да премахнат длъжността му, защото всички са наясно, че за всеки случай трябва да има поне един милиционер.